

FRANZISKA GERSTENBERG

Játssz a nővel!*

A férfi becsukja a könyvet. Azt várta, hogy nagyot csattan, de csak tompán puffant, hiszen csak egy puhafedeles, agyonolvasott zsebkönyv, borítóján falusi jelenettel. Tehén, istálló, fű, a háttérben havas hegycsúcs.

Csak egy tompa puffanás. A fiatal nő mégis összerezzen, a férfi bocsánatkérően rámosolyog, csodálkozik, hogy a nő egyáltalán meghallotta a hangot azzal a hatalmas fülhallgatóval a fején. Néha kiszűrődik a fülhallgatóból valami dallamtalan zörgés, a férfi nehezen tudja elképzelni, hogy ezt zenének lehet nevezni.

A vasúti fülke üres, csak a nő ül vele szemben. Nagy levegőt vesz, talán most végre megszólítja a nőt, de az előrehajol, és nekilát felhúzni kissé megereszkedett harisnyáját. Gyakorlott mozdulattal feszíti meg ujjjaival az anyagot, először a jobb bokáján húzza fel, végig a lábszárán, a térdén, a combján, végül egy pillanatra megemeli a fenekét. A szoknyája egészen rövid. Aztán a bal lába következik, míg itt sem vet ráncokat a harisnya, és csillogóan simul a bőrére. A nő cipője piros, oldalt és hátul csatok fogják össze. Skót szoknyája után gyártott, fel nem venné egy igazi skót.

A férfi érzi, hogy elvörösödik. Gyorsan a nyakához kap. A gallérja stabilan, mereven áll, pepita határ közte és a világ között. Az ördöggel is cimborálna, csak lenne kicsit lazább az a gallér. De az ördög még várat magára.

Vajon mióta nem találkozott ez a nő pappal, kérdezi magában. Talán meg sincs keresztelve? Izzad. A nő keresztbeveti a jobb lábát a balon. A fülke ajtaja bármikor kinyílhat. A nő megtámasztja a lábát, nyújtózkodik, hátracsúszik az ülésen, háta a támlának simul. Aztán megint elernyed, és most a bal lábát veti át a jobbon.

A férfi megköszörüli a torkát, de a nő nem vesz róla tudomást. A második krákogás olyan hangosra sikeredik, hogy belesajdul a torka. A másik csak akkor szólítja meg hirtelen, amikor két ujjával a vászon és a bőre közé nyúlva végre meglazítja a gallérját.

– Melege van talán?

Nem tudja, mit feleljen.

– Praktikus ez a reverenda, a feketén nem látszanak az izzadságfoltok.

– Mi... – tesz bizonytalan kézmozdulatot a férfi –, hogy...?

– Hogy mit hallgatok, és hogy hívnak? Valerie-nek – közli a nő, a neve végét hangsúlyozva, és ártatlanul mosolyog. Az ajka keskeny és ugyanolyan vörösre van

* A fordítás alapjául Franziska Gerstenberg: *Spielt mit Ihr* című regénye szolgált (Schöffling & Verlagsbuchhandlung GmbH, Frankfurt am Main, 2012)

rúzsosva, amilyen vörös a csatos cipő és a skót szoknya. Mintha egy egyenruha része volna a rúzs. A nő – Valerie, Valerie-nek hívják – most mégis leveszi a fejhallgatót, az ölébe teszi, felcsippent egy láthatatlan szösz a térdéről.

– Ismeri az Énekek énekét?

A férfi zavartan nézi. – Melyik együtttestől?

A nő nevet – *A kedvesem gyümölcse gyönyörűséges az én ínyemnek* – mondja. – *A te köldököd, mint a kerekded csésze, nem szűkölködik nedvesség nélkül.*

A pap halkán felnyög, végigsimítja a reverenda ráncait, a ruha alatt megrándul a lába. A nő figyeli.

– Gondolom – teszi hozzá –, nem a Bibliáról akart beszélgetni?

Felé nyújtja a lábát, és a férfi lehúzza a piros cipőt.

– Nagyon finom darab – mondja –, bőr – és remeg a keze. A nő cserébe segít neki levenni a reverendát.

– Hiszen már izzad.

Amikor a papon már rég nincs reverenda, csak hosszú alsóing és fekete zokni, feláll az ülésre és a nő arca elé tartja a keresztet. A nő kiesik szerepéből – azért vámpír nem vagyok! –, de aztán még egyszer a keresztre emeli a tekintetét és megremül.

Amikor már a fülke padlóján hever, és egyre csak gyón és gyón – atyám, bűnös vagyok – a pap nem bírja nézni, ahogy zokog, és felemeli.

Mikor a pap ölében ül, már nincs rajta szoknya, és egy hatéves kislány hangján imádkozza a rózsafüzért. Együtt imádkoznak, míg végül a pap a rózsafüzér szemei helyett Valerie mellbimbóit csavargatja és nyomkodja ujjai között.

– Csodálatos minden, amit Isten teremtett – mondja Valerie –, ó, ó.

– Legújabb kedvenc szavunk – suttogja Reinhard Kristine fülébe – a gyónás. Amikor a nő elmegy, mindig fénylik az arca, mintha vékony lakk vonná be a bőrét. Hosszan, erőteljesen maga elé képzei a nő orgazmusát, jobban, mint a sajátját, irigykedve nézi. A nő orgazmusa mindig idegen marad számára. Kristine néha kinyitja a szemét közben, de nem lát semmit, gondolja a férfi, főleg nem őt.

Még a pap zoknija van rajta, amikor belecsókol Kristine nyakába, a nő felnevet, biztosan csikizi vagy szúrja a durva kecskeszakáll, keményebb, mint a nő szeméremszőre. Kristine szerint nem áll jól neki, pontosan tudja. Sem idős korához, sem kiváló munkájához nem illik. De ő örül, ha durvának látják. Néha, amikor este egyedül jön szembe vele egy nő az utcán, átsiet a túloldalra; tetszik neki, hogy félelmetesnek látszik, miközben nem akar semmi rosszat.

Talán a szakállnak kell takargatnia a tényt, hogy egyre ritkul a haja.

Felbődül, aztán nyújtózkodik egyet. Kristine feláll a kanapéről – a vonat üléséről, gondolja Reinhard –, egy kis sperma végigfolyik a combján. Arrébb tolja a spanyolfalat és odamegy a székhez, ahova az imént lerakta a holmijait, réges-rég, a férfi legálábbis így érzi. A blúza a támlán lóg. Mielőtt Kristine eltűnik a folyosón, visszamo-

solyog Reinhardra. Amikor meghallja, hogy nyílik a fürdőszoba ajtaja, felugrik, felkapja a szemüvegét az íróasztalról. A földön vad összevisszaságban hevernek egymásra dobálva a ruhák, a skót szoknya és a piros csatos cipő. A harisnya elszakadt, holnap rögtön vesz neki egy újat. Felvegye megint a reverendát, fut át rajta, de aztán meztelenül megy ki a fürdőszobába. Kristine a fél lábát éppen feltette a kád szélére és a lába közét mossa, fázik, a karja tiszta libabőr.

– Ne, kérlek, ne nézz közben!

Reinhard az ajtófélfának támaszkodik.

– Ugyan miért ne? – legalább már nem zárja be a nő az ajtót, mint amikor összejöttek, és ő értetlenül állt a fürdő előtt, rángatta a kilincset, míg Kristine ki nem kiabált bentől, hogy csak egy pillanat, mindjárt.

– Ez... olyan kiábrándító. Hiszen csak mosakszom.

– Fogalmad sincs, a férfiak mi mindent találnak izgatónak.

Kristine tíz évvel fiatalabb nála, negyven éves, vajon festi a haját, jut néha az eszébe, a válláig ér, puha, puhán barna, szokatlan színű. Tulajdonképpen mindene odaadónak és puhának látszik, pedig vékony. Ha előrehajol, a melle kicsit meglódul.

A nő felöltözik, először a bugyiját veszi fel, soha nem hord tangát, állapítja meg a férfi, alkalomadtán vennie kell neki egyet ajándékba. A hasa előtt kapcsolja be a melltartóját, majd a helyére forgatja és bebújik a pántba. Az arca még mindig ragyog. Amikor a blúzáért nyúl, Reinhard ellöki magát az ajtófélfától és bemegy a nappaliba.

Szerencséje van a lakással, legalábbis az ingatlanos ezt mondta. Minden egészen új, még érezni a festék szagát. Amikor Reinhard először meghívta Kristine-t, két hónappal ezelőtt, a nő felszisszent, amint belépett. A férfi egy pillanatig nem tudta, miért. Akkor a nő lassan odasétált a tiszta üveg keleti falhoz és kitárta a karját.

– Itt van az egész város – mondta.

– No igen – felelte a férfi. – Legalábbis a fele.

– Ilyen panoráma mellett nem fog hiányozni az erkély – biztosította az ügynök. – Tudom, hogy valójában erkélyes lakást szeretett volna... Aláírná itt, kérem?

Reinhard, még mindig meztelenül, leül a székre a számítógép elé, csak úgy lenyom egy gombot. Érzzi a lába között a bőrkárpitot. Van azért előnye is, hogy ilyen magasan lakik, legalább senki sem lát be.

Noha nem kéne, hogy furdalja a lelkiismeret, amiért egy fél napot itthon dolgozott, mégis rosszabbul érzi magát ilyenkor, mintha az irodában tett-vett volna. Egész este az aktakupacokkal lesz elfoglalva. Amikor Kristine az előbb csöngetett, épp egy mondat közepén tartott. Futólag eszébe jut, hogy csináltathatna már neki egy kulcsot; akkor hamarabb ideérhetne a nő, ha éppen úgy alakul, és a változatoság kedvéért Kristine lephetné meg őt.

Kristine kabátban jön vissza a szobába, a férfi nyakára teszi a kezét, Reinhard megfordul a székkal és vigyorog, miközben a nő végigpillant rajta.

– Tényleg muszáj indulnod?

– Így is túl későn fogok odaérni Emmáért – bólint a másik.

Még csak két hete ismeri Kristine lányát. Emma hat éves. Reinhard nagyobbnak és érettebbnek képzelte egy hatévest, hiszen Emma pár hete már iskolás. Sokkal világosabb és még puhább a haja, mint Kristine-nek, lapos, kerek arca van, a hasán babaháj. A bőre forró volt és izzadt, amikor kezét fogott Reinharddal, és a férfi később is úgy érezte, hogy a kislány teste folyamatosan sugározza magából a hőt.

– Rád fogok gondolni rendrakás közben – mondja Reinhard.

Kristine lehajol hozzá, szájon csókolja, útban van a szemüvege, Kristine keze finoman megérinti Reinhard kulcscsontját, most már, mondja a kéz, engedj el, men-nem kell. A férfi még mindig szorítja az ujjait.

– Akkor üdvözlöm.

– Kit? Emmát?

– Ki mást?

Látszik, hogy Kristine örül, felveszi a táskáját:

– Még nagyon új neki minden az iskolában. Tegnap elaludt nekem az asztalnál. És nem akar korán kelni. Mindent megszámol, a ceruzáit, a terítőt a kockákat, pedig már régebben is tudta a számokat... Eljönneél valamikor hozzánk vacsorára?

Amikor Kristine elmegy, bemegy végre a fürdőszobába, megszaglássza a nő törülközőjét, ami a radiátoron szárad, aztán felöltözik. Megy a fűtés. Nem volt igazi nyár, és most az októbert is elcsalja az időjárás, a szél letépi a fákról a leveleket, pedig még zöldek, és nem süt a nap.